

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

(ΟΥΓΙΔΙΑΜ ΣΑΙΚΣΠΗΡ: «Μάκβεθ»
—Εἰς 5 εἰκόνας—Μετάφρασις Δ Βικέλα—
Θέατρον «Ἀθηναίων», Καλλιτεχνική Θεα-
τρικὴ Ἑταιρεία Βεάκη—Νέζεμ).

Κατ' ἀρχὴν χειροκροτοῦμε κάθε καλὴ προσπάθεια καί, πρὸ πάντων, ὅταν προέρχεται ἀπὸ ἕναν ἀγνὸ καλλιτέχνη, ὅπως εἶναι ὁ κ. Βεάκης. Ὁ πρόλογος αὐτοῦ, εἶναι ἀναγκαῖος, γιὰ νὰ μὴν ὑποτεθεῖ ὅτι θέλουμε νὰ φέξουμε τὴν ὠραία χειρονομία τοῦ κ. Βεάκη, (γιατὶ περὶ χειρονομίας προκει-
ται), μὰ ἔχουμε τὴν ἰδέα, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, πὼς θά-
τανε προτιμώτερο νὰ μὴν καταπιασθεῖ μὲ Σαίκσπηρ καὶ νὰ
μὴ πασχίσει νὰνεθάσει στὸ ξεχαρβαλωμένο «Ἀθηναῖο», (ὡς
ἀφήσουμε δὲ τοὺς ἄλλους αἰσθητικοὺς λόγους πού μᾶς
ὀποβάλλουν αὐτὴ τὴ σκέψη), τίς πρώτες μέρες τοῦ περασμέ-
νου μῆνα τὸν «Μάκβεθ».

Δὲ μπορούμε νὰρνηθοῦμε, φυσικά, οὔτε νὰ παραβλέ-
ψουμε τίς μεγάλες θυσίες καὶ τοὺς ἀμετροὺς κόπους πού
κατέβαλεν ὁ κ. Βεάκης, γιὰ νὰ μᾶς δώσει ἕναν ὑποφερτὸ
«Μάκβεθ» (ἀπὸ σκηνηλῆς καθόλου ἐμφανίσεως, ἐννοοῦμε),
κάτι σχεδὸν ἀκατόρθωτο δηλαδὴ μὲ τὰ μέσα πού διατέτουν
τὰ θεατρά μας—ἀφήστε πιά τὸ «Ἀθηναῖο»—ἀλλ' ἀπ' τὴν
ἄλλη μεριά, δὲ μπορούμε νὰ ξεχάσωμε καὶ τὴν ἀρκετὰ κα-
κὴν ἐντύπωση πού μᾶς ἔκανε τὸ σύνολο τῶν ἠθοποιῶν, πού
ἀνέλαβαν νὰ ἐρμηνεύσουν τὸ δυνατώτερο σχεδὸν ἔργο τοῦ
μεγαλυτέρου παιητοῦ τοῦ κόσμου: Ἕνας λόγος γιὰ νὰ
ὑποστηρίξουμε τὴν ἀποψή μας. Μόλα ταῦτα, ὀφείλουμε νὰ
ἐξομολογηθοῦμε τὸν ἐνθουσιασμό πού μᾶς κατελαβε, βλέ-
ποντας καθὲ βράδυ, ἐπὶ μιὰ βδομάδα συνεχῶς, γεμάτο τὸ
θέατρο καὶ τὸν κόσμο, πού εἶχε καταλάβει τέλος παντῶν,
πὼς στὴ σκηνὴ παιζόταν κάτι «μεγάλο». Καὶ μόνο γι' αὐτὸ
πού κατόρθωσεν ὁ κ. Βεάκης εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων.

Ἄς ἐρθοῦμε τώρα στὴ διδασκαλία τοῦ ἔργου: εἶδαμε
τὸν κ. Βεάκη ὡς Μάκβεθ. Γιὰ νὰ εἶμαστε ἐν τάξει μὲ τὴ
συνείδησή μας, ὀφείλουμε νὰ ὀμολογήσουμε, πὼς οὐ φαντα-
ζόμαστε, μερικὲς στιγμὲς, ἀρτιώτερο παίξιμο: Ὅ,τι εἶχε
νὰ δώσει ὁ κ. Βεάκης μᾶς τὸ ἔδωσε. Φυσικά, ἕνας ἀμείλι-
κτος κριτής, θὰ μπορούσε νὰ διαφωνήσῃ μαζί μας. Θὰ
εἴρσκειν ἴσως ἀρκετὰ ψεγάδια στὴν ἐρμηνεία τοῦ κολοσ-
σιαίου αὐτοῦ ἥρωος τοῦ Σαίκσπηρ καί, τὸ σπουδαιότερο,
ἴσως θὰ διέκρινε κάτω ἀπὸ τὸ πρόσωπο, τοῦ Μάκβεθ, τὸν
αἰώνιο Βεάκη μὲ τὴν προσωπικὴ σφραγίδα τοῦ παιξίματος
του, ἐνῶ αὐτὸ, στὴν ἐρμηνεία ἑνὸς Σαίκσπηρικοῦ ἥρωος θὰ
ἔπρεπε νὰ μὴ συμβαίνει. Γιὰ μᾶς ὅμως, ἐν πάσει περιπτώ-
σει, εἶναι ἀρκετὸ κι' αὐτὸ πού κατόρθωσεν ὁ κ. Βεάκης:
νὰ μᾶς παρουσιάσῃ δηλαδὴ ἕναν Μάκβεθ, ὅπως κανεὶς κι
ἀπ' τοὺς παλιούς ἀκόμη «καλλιτεχνικοὺς ἀστέρας» τῆς σκη-
νῆς ὡς σήμερα δὲ μᾶς παρουσίασε.

Καί ἄλλο, πού μᾶς ἔκανε νὰ ξεφύγαστοῦμε, ἦταν ἡ κ.
Σωτηρία Ἰατρίδου στὸ ρόλο τῆς Λαίδης Μάκβεθ. Κανεὶς,

ὄρισμένως, δὲ θὰ περίμενε, πὼς θὰ μποροῦσε νὰ βαστήξῃ
τόσο καλὰ στοὺς «ἐπιθεωρησιακοὺς» ὤμους τῆς, τὸ βαρὺ
φορτίο τῆς Σαίκσπηρικῆς ἠρωϊδῆς. Τὸ παίξιμό τῆς, στὸ δυ-
σκολώτατο ἄλλωστε μέρος τῆς, ἦταν κάτι τὸ ἐντελῶς ἀνέλ-
πιστο. Εἶχε νοιώσει τόσο καλὰ τὸ ρόλο τῆς, πού, ἂν ἦταν
δυνατὸ νὰ παραμεριοθῶν καὶ εἰς κάποιες ἀτέλειές τῆς, θὰ
μποροῦσε νὰ χαρακτηρίσει κανεὶς τὸ παίξιμό τῆς «ἀριστο-
τεχνικό». Πάντως μᾶς γεμίσε ἐλπίδες γιὰ τὸ μελλον.

Πρέπει ἀκόμη ναναφέρουμε τοὺς κ. κ. Π. Καλογερίκο
(Βαχκος) καὶ Ἡλία Δεστούνη (Μακρόψ), πού ἦταν ἀρκετὰ
καλοὶ στοὺς ρόλους τοὺς. Ὁ κ. Χ. Νέζεμ ἐξαιρετος στὸ ρόλο
τοῦ θυρωροῦ. Ἐὸ πλούσιο ταλεντο του, θαυματοῦργησε γιὰ
ἄλλη μιὰ φορά. Δυστυχῶς εἰ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἦσαν σχεδὸν
ἀξιοβήρητοι (μὲ πολὺ καλὴ θέληση μπορεῖ νὰ ἐξαιρέσει
κανεὶς τὸν κ. Π. Καλογερόπουλο (Σεῦσον), καὶ πρὸ παντῶν
ὁ κ. Β. Γαδωνιώτης ὡς Δώγκαν. Φανταζομαστε πὼς μπο-
ροῦσε νὰντικατασταθεῖ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλον, ἔστω κι'
ἀπ' τὸν ὑποβόλεα!

Τὰ σκηνικά τοῦ ἔργου, ὅσο μπορούσε, καλύτερα. Πρὸ
πάντων στὴ δευτέρη, τρίτη καὶ τέταρτη εἰκόνα. Τὸ ἴδιο καὶ
τὰ κουστούμια. Ἡ μεταφραση γνωστὴ: ἡ καλύτερη ἔμμε-
τρη πού ὑπάρχει στὴ γλῶσσα μας, ἂν καὶ οὐ πολὺ κακὴ
σημιοτική μεταφερμένη. Ἡ σκηνὴ τῶν φαντασμάτων στὴν
τρίτη εἰκόνα καθαρὴ ἀποτυχία. Οἱ τρεῖς ἠθοποιοὶ πού παί-
ξανε τίς μάγισσες, φανταζομαστε, πὼς μπορούσαν νὰ παί-
ξουν πιὸ φυσικά καὶ νὰ ξεφωνιζοῦν λιγώτερο, ἔτσι, πού νὰ
μὴ προκαλοῦν τὸ γέλοιο τοῦ θεατῆ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού
καθὲ ἄλλο, παρὰ νὰ γελασῃ κανεὶς πρέπει. Ἐπίσης καλὸ
θὰ ἦταν νὰ μὴν κρεουργηθεῖ ὀλωσδιόλου τὸ ἔργο, οὔτε νὰ
λείψουν ἀπ' τὴ σκηνὴ μερικὰ ἀπαραίτητα πρόσωπα, ὅπως
ἡ ἀκολουθία τῆς Λαίδης Μάκβεθ.

*

Ν. Χ.